

Hajde da igramo

Od tog dana nisam više išao na svadbe, niti sam činio usluge takve prirode prijateljima, pa makar i ta usluga bila vraćanje duga. Draže mi je da se svake godine tokom nekrštenih dana spuštam među žive i istrpim nemir tih nekoliko dana do Bogojavljenja nego da se upuštam u ono u šta sam se upustio zarad mira, a što će vam ovom prilikom ispričati.

Tog dana uoči Bogojavljenja sišao sam pešice po mraku sa Tilva Njagre do autobuske stanice koja vodi ka čuvenom restoranu "Kapra pe pjatra". U okolini restorana sam još kao mali na Zlotskoj reci u letnjim danima pecao krkuše i krišom gledao lepe vlaške Zilotkinje kako skidaju mantije i nabreklih željnih dojki kupaju svoje belo i na manastirski mrak naviklo telo.

Zato po lepom i pamtim taj restoran i njegovu okolinu. Kasniji događaji o kojima će vam pričati su samo pokvarili moja nevina sećanja i prva osećanja požude koja svakom dečaku ostanu duboko urezane u pamćenje. Nisam imao izbora.

Autobus je na moje veliko olakšanje kasnio zbog vejavice te sam tako mogao da ukradem dodatnih pedesetak minuta slobodnog vremena hodajući po sveže napadalom snegu umesto da nervozno cupkam na tim ceremonijskim mučenjima. Noge su mi bile mokre od dubokog snega i da sam išta osećao tresao bih se kao prut pod naletima vetra, ali sam se u tom ravnodušnom hodu nadao da će zakasniti na sudbonosno "da". Ne. Ipak sam i po nevremenu stigao na vreme.

Samo da sve prođe brzo mislio sam u sebi dok sam prolazio pored parkiranih automobile na parking restorana. Bolest? Moja? Pseća? Vraćanje kasno po mraku i snegu? Smišljao sam bezbroj razloga za rani odlazak sa svadbe i pre nego što sam došao, pravio njihovu selekciju, ali kako da kažem prijatelju da ne neću zadržavati ali sam u sebi znao da je sve to besmisleno. Da mi je neki drugar, znao bi da ne volim da idem na svadbe i ne bi me ni pozvao i stavljao u ovakvu situaciju i iskušenje. Nikad mu to neću oprostiti mislio sam tad, ali sam iz njegovog navaljivanja da dođem mogao naslututi da mu je važno moje prisustvo.

"Spusti li se sa Tilve", dobaci mi mi Jova preko gomile ljudi u belim šubarama nakon što je prošao aplauz izazvan činom proglašenja braka i smeh zbog kumovih upadica.

"Jesam, n..neprohodno je bilo pa malo kasnim, venčali ste se već? Da nije malo kasno po mraku?", ugrizoh se za jezik. "Pa srećno". Malobrojna gomila meni nepoznatih ljudi pogedala me je sa čuđenjem. Mora da je zbog odela. Nisam imao bolje. U džepu sam stezao pozivnicu i čak pocepao jedan čošak dok sam čekao svoj red na slikanje. Jova mi je namignuo dok sam se ja u isto vreme upoznao sa Verom koja je stala između nas.

"Hladni ste obojica kao kakvi muronji", nasmeja se Vera.

Iz nekog razloga bilo mi je žao te debeluškaste vedre žene izbačenih jagodičnih kostiju i rumenih prokrvljenih obraza sa popucalim kapilarima na vrhu nosa, te sam, otrpevši blic, brže-bolje krenuo u restoran izbegavši kićenje revera. Bojao sam se igle.

Samo što me je šef sale smestio na jedno usamljeno mesto u uglu, neka lepa Vlajnica mi je prišla.

"Hoćeš da igramo?"

Panika me je uhvatila i želeo sam da pobegnem.

"Zaista ne bih, ne osećam se baš najbolje", rekoh i rastužih devojku koja nije imala partnera za igru.

Na pomen igranja u prošlosti sam uvek dobijao napade panike iz razloga što mi je veselje na svadbama deprimirajće i što nisam sebe nikad video kao deo tog veselja, već gosta koji je došao iz kurtoazije da ispoštuje poziv.

Tapšao sam. Proveravao sam da li me iko gleda, uredno se zahvalivši konobaru što me je pitao šta će za piće. Odbio sam sve. Prolazili su sati.

"Pričaćemo posle", u prolazu mi šapnu Jova, konačno me udostojivši pogleda.

"Puštam je malo da se proveseli i poživi" dodade već potpuno modrih usta.

"Idem da zaključam ulazna vrata."

Što da zaključa vrata pomislih i sve mi postade zbrkano u glavi. Agonija. Svi igraju, ja jedini sedim i pokušavam da izbegnem molečive pozive na igru dok muzika neprestano svira ne želeći da mi pruži predah pauzama koje sam željno očekivao.

Prilazi Vera cupkajući vrti venčanicu: "Ju, ju, neznanče 'ajde da igras vlaško kolo, veseli se, drug ti se ženi, što si se ukipio". Već bez glasa, osećam kako mi se utroba kida od gladi i neutoljene želje za ubijanjem svih koji se raduju. Izgovaram sa usiljenim izvinjenjem da ne mogu, skačem sa stolice i odlazim do kupatila. Ulagam slučajno u ženski toalet. Mlada, meni nepoznata nasmejana Vlajna koketno me posmatra. Nije svesna da joj je odzvonilo. Skačem na nju probijam je uz ogledalo i odgrizam polovinu vratnih žila srčući krv kroz vrat direktno iz srca kao na slamčicu. Nema ništa ukusnije od puslirajuće žrtve. Uspeo sam nekako da je podignem, uguram u jednu kabinu, izvadim pozivnicu iz džepa i na poleđini napišem "zauzeto". Umesto lepka namackao prednju stranu pozovnice krvlju i zlepio na vrata toaleta. Izdržaće dok nađem Jovu.

Umiven izlazim iz toaleta. Ispred vrata стоји Jova. Jedino biće u sali sa kojim delim ovo neprirodno stanje. Osetio je krv. Ne umem da razmišljam, ali imam potrebu da pričam sa njim.

"Zašto si me zvao na svoju svadbu proklet bio"?

"Dužnici smo obojica. Juče sam se ubio uoči Bogojavljenja." Dok je izgovarao reči zenice su mu prekrile beonjače zbog mirisa krvi. "Ubio sam se jer je nisam voleo u životu. Nisam mogao da dopustim da se ona prva ubije ako je ostavim pre svadbe. Zarekla mi se da će to uraditi ako je ikada budem ostavio. Možda je budem voleo u smrti"

"Šta želiš da učinim, pričaj."

"Da je ubiješ. Ja ne mogu. Ne želim. Dužan si mi jer si odvukao jedinu ženu koju sam nekad voleo. Zato sam te i pozvao, znao sam da ćeš se i ove godine vratiti među žive za nekrštene dane"

"Zašto baš na svadbi? Pobiću ih sve."

"Pustio sam je da se proveseli malo. Ja sam njoj dužan za sve godine koje sam je lagao, zato sam se ubio dan pre Bogojavljenja na dan svoje svadbe i uredio da svadba bude po mraku. Završićemo sve pre svitanja i palimo nazad."

"Ti znaš da sam u životu imao napade panike kada me zovu da igram, zadao si mi kosku od zadatka"

"Slušaj, ti čekaj ovde. Ja idem malo sa njom u kolo, nakon toga je dovodim do toaleta gde ćeš je ubiti s leđa dok se ona i ja poslednji put ljubimo. Smrt mora biti brza. I probaj molim te da joj poštediš rodbinu, ovde ionako nema mojih. Nakon toga moramo otići"

Izlazimo u glavni hol. Mlada dotrčava i kvari plan uvlačeći mene u Jovu u kolo. U njenom pogledu je proklijalo zrno sumnje ali je bila odveć vesela da primeti i ledene ruke i usta dragog, a kamoli dogovor dva muronja među živima.

Nikad nisam znao ni želeo da igram. Mrzeo sam znojave babe, kreveljenje matorih ljudi kojima to ne priliči, aritmično hodanje dece u kolu, amalgam alkohola, običaja i veselja sveden na stotinak povezanih ruku u krug. U toj samoodbrani od igranja i razvlačenja preko ramena videh kamermana i prodavačicu sliku kako prstom pokazuju na mene i Jovu.

"Nema nas na slikama ni na snimku." Promrmljah sebi u bradu.

Nespretno padoh dok su me razvačili u kolu. "Odosmo mi do toaleta" doviknu Jova bukvalno istrgnuvši začuđenu Veru iz kola jer je video da kamerman brzo odlazi do kuhinje. Nisam izdržao. Počeo sam da rastržem sve redom. Decu. Stare.

"Rekao sam da neću da igram. Niste me slušali.", režao sam.

U mojim očima, žrtva, neka starija žena videla je refleksiju svoje smrti i uskovitlanu masu kako trči prema izlazu. Krug je prekinut. Harmonija kola i slavljenja života i zakona pretvorila se u disharmoniju panike, samrtnog straha i borbe za opstanak.

"Muronju avenjit!", orilo se salom zbog slučajnog prolaznika koji se panično razdrazio blizu napuštenog mikrofona.

"Ostavi nas", molili su oni koji su shvatili da su vrata zaključana.

Ubio sam preko tridesetoro ljudi pre nego što sam došao do Jove koji je već završio moj posao držeći mrtvu mladu u rukama proždirući joj vrat kroz veo natapajući ga tako krvlju i parčićima mesa. Ostali prežивeli su skočili sa terase u sigurnu smrt.

Eto, to je moja priča. Nisam ispunio dug, čak sam i napravio pokolj među živima. Bogojavljenje je prošlo i sad čamim u zagrobnom životu i čekam nekrštene dane iduće godine da opet postanem muronj.

Nadam se da po cenu dosadnih večnih muka neću morati ponovo da se vratim među žive i da radim ono što oni žele. E da, ne znam samo da li će me pustiti da odem na svadbu Jove i Vere. Održava se uskoro jer su dobili dozvolu za to. Ipak me je pozvao kao i sve ostale goste. Zna da je i sam dužan. Ko ga je bio po ušima da se ubije.

Možda mi i daju šansu da ispunim dug tako što ću igrati među mrtvima kad već nisam mogao među živima. Ko zna. Ali, to je već druga priča.